

[Marten Langa.]

Og det var bare det, jeg i al beskedenhed sagde: at vi har set meget lidt, der gav venstregeringen profil ud over disse økonomiske lovforslag inklusive boligforslagene, som jeg tror jeg karakteriserede. Det knytter for øvrigt meget udmærket an. I de boligforslag, som er blevet vedtaget, får man svært ved at finde en eneste virkelig tydelig venstreidé. Boliglovgivningen, som man nu har under udarbejdelse, består af en række nogenlunde hæderlige ideer, som er tilsat en frygtelig masse vand. Vandet er venstres ideerne er blevet udvandede, og derigennem har man altså skabt et flertal for den, som også indeholder regeringen. Hvis man vender tilbage til, hvorledes situationen var, sidst vi snakkede om denne sag, vil man opdage, at denne beskrivelse er pinligt korrekt, så jeg synes, det kommer ganske glimrende ind i spørgsmålet om denne venstregerings konstruktive indsats, som viser dens egen profil. Den har ingen, og det er skam dårligt, for det skal man have, hvis man skal drive en konstruktiv politik.

Det er da egentlig også ganske karakteristisk, at statsministeren nøjedes med at diskutere denne, om jeg så må sige præambel i min tale. Det, jeg gjorde, var naturligvis at prøve på at analysere regeringens økonomiske politik og sige, at den slog ikke til over for den inflationstrussel, som anerkendes i alle lande i Europa, og at vi bare er i den bekymrende situation, at bølgen nok er højest her. Der er intet stof i det, der foreligger, til en virkelig imødegåelse af inflationen, og der er altså først og fremmest ikke noget hold i regeringens spareplan. Den har et meget bekymrende sigte, den passer glimrende sammen med regeringens såkaldte skattelettelsesplan, idet den blot vil lægge skatten på en lidt anden måde. Kort sagt, vi har ikke et sådant oplæg, så det økonomisk set bare giver et perspektiv om at frelse dette land, selv på borgerlige vilkår, fra den inflation, vi er ude i.

Jeg må indrømme, at statsministerens svar til mig var i virkeligheden særdeles magert, og derved bliver det. Jeg går ud fra, vi ikke får det bedre i dag, men jeg er meget spændt på at se, hvad statsministeren tvunget af den hårde nød bliver nødt til at servere, når vi kommer til september. Det er næppe det, der er profeteret, men nu får vi

jo se. Måske venstre i virkeligheden føler sig lidt som en derangeret chauffør på en bil, der ramler ned ad bakken, og er tilfreds med, at han bliver siddende ved rattet, selv om det for længst er holdt op med at bevæge hjulene. Man har somme tider fornemmelsen af, at det er glæden over at sidde ved rattet, der gør, at man bliver siddende dér. Hjulene bevæger sig i hvert fald væsentligst nedad imod afgrunden med betydelig hastighed, og man har indtrykket af, at styreevnen har svigtet. Det kan vi formentlig ikke komme længere med i dag, for regeringen vil jo ikke finde på nogle nye og geniale ideer, inden vi skilles på sommerferie. Det var derfor, jeg sagde, at regeringen skulle da også have sin tænkepause, og jeg venter ikke, at vi får brev om, at de vil se os igen om en uges tid for at gøre noget ved det. Men vi mødes igen, der kommer nye forslag, og så skal jeg gerne læse et par ting af det, jeg har sagt i dag, op, og se, om det ikke kommer til at slå til. Det skal det nok.

Hvad angår det kommunistiske dagsordensforslag, fik jeg altså over samme tema en slags svar fra statsministeren: at han også havde tænkt sig, at sådan langsomt hen ad vejen skulle vi få disse restriktioner ophævet. Jeg vil gerne dertil bemærke, at jeg synes, den præcisering, det kommunistiske dagsordensforslag giver, nok er noget mere bestemt, og jeg ser sådan på det rent sagligt, at skal det have nogen effekt at ophæve bygge- og anlægsstoppet, så der virkelig kommer noget i gang inden oktober, så skal det faktisk ophæves en gros og nu. Det er sagt, at det er rart at beholde resterne af det som en slags styringselement, men min opfattelse er, at den tid er forbi. Det er jævnt hen sådan, at den ophævelse bør ske nu, og derfor kan vi stemme for det kommunistiske forslag, omendskønt jeg tror, at nøden vil drive regeringen til at acceptere det meste af dets indhold, hvis ikke de andre ting, jeg sagde om regeringen, skal slå til, og det sagde statsministeren jo, at det skulle de ikke, så det er altså igen en af de ting, vi skal måle, når vi ses til september.

Holder regeringen sit løfte om den fulde beskæftigelse, så kunne vi lade være med at stemme for det kommunistiske forslag. For god ordens skyld vil vi gøre det ud fra den regel, der gælder i dette folketing, at de